

пуноважна ако за њу гласају најмање две трећине присутних чланова. Овакво решење о посебној (квалификованој) већини за изгласавање уставне промене предвиђају и многи други устави после Другог светског рата, као Устав Португалије од 1976. који за ту промену устава тражи већину од четири петине од укупног броја посланика, док Устав Шпаније од 1978. предвиђа већину од три петине у сваком парламентарном дому а уколико домови (Сенат и Конгрес) не постигну сагласност, онда Конгрес може већином од две трећине да прихвати промену устава под условом да је текст промене апсолутном већином прихваћен у Сенату. Квалификовану већину за промену устава у парламентарним домовима предвиђају и неки социјалистички устави као Устав Кине од 1982. и Устав Румуније од 1965. који предвиђају већину од две трећине од укупног броја посланика за изгласавање уставне промене. Овој групи устава припада и наш Уставни закон од 1953. који је тражио већину од три петине чланова у оба већа; Савезном већу и Већу произвођача. Поред квалификоване већине која се тражи у већини устава за изгласавање промене у парламенту, неки устави предвиђају и тзв. апсолутну већину као рецимо Устав Албаније од 1946. или наш Устав ФНРЈ од 1946. (члан 72. ст. 4.) Поред ових разлика у погледу већине, постоје разлике у овом моделу промене устава и с обзиром на неке друге услове који треба да буду испуњени за ваљаност уставне промене. Тако Устав Италије од 1948. предвиђа да промена устава мора да буде изгласана од стране сваког дома парламента посебно и то после два узастопна претреса одржана у размаку од најмање три месеца и са апсолутном већином на другом гласању. Даљи услов у оквиру овог модела уставне промене може да буде гласање од стране редовног законодавног тела али у две узастопне легислатуре. Такво решење познају Устав Шведске од 1809., Устав Норвешке од 1814., Устав Белгије од 1831. Устав Холандије од 1887., али и наш Устав Краљевине СХС од 1921.

Поред одлучивања редовне скупштине, њених домова одвојено, неке земље с дводомним парламентом предвиђају да се уставне промене изгласавају у оба дома, али окупљена у једном телу, односно сједињени у скупштини. Такво решење је применио Устав Француске од 1958. и то је један од два предвиђена начина његове ревизије. Тако по њему нацрт уставне ревизије не мора да се изнесе на референдум уколико председник Републике одлучи да га поднесе Парламенту сазваном у Конгрес, дакле заједничку скупштину, при чему је уставна промена усвојена већином од три петине гласова чланова парламентарних домова чији се гласови збрајају.